

Николай Лилиев

Отровна мисъл ме похити...

Отровна мисъл ме похити,
бездомен, горък чужденец,
аз хлопам морен по вратите
на хора тъмни и незнайни,
чело ми не краси венец,
аз не разплитам скръбни тайни,
не съм поет, не съм мъдрец,
не нося белега на мага,
не съм от блясъци пиан,
но моята душа е нага,
но моята душа е блян.

И ако нявга, в тъмен час,
отвърнал погледи от бога,
подиря в твойта мисъл строга
утеха, отдих и любов,
и прозвъни далечен глас –
(о, глас безумен за тревога!) –
като въздишка безутешна
сред безответни тъмноти,
от своя златоткан алков
с какъв възторг, с каква безгрешна
любов ще ме обгърнеш ти?

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7716>]